

Nedumerire

Stefan Doroftei Doimaneanu

Cerul plânge, astre plouă,
Stropi de lacrimi prinse-n rouă,
Steaua Nordului e-n sud,
Norii în răcori asud,

Marea iar a furat luna,
Pe nisip răsună struna,
Focul zburdă în steluțe,
Pe cer merg niște căruțe,

Soarele se-ascunde-n zori,
Se rănește vântu-n flori,
Evadând din curmătură
Frigul vine la căldură.

Stelele se-neacă-n mare,
Furia încă mă doare,
Țipă liniștea în mine
Mutilez noi foi veline,

Dorul nu mi-l mai găsesc,
Strigătele-mi răgușesc ,
Norii caută lumină...
Parcă-aș vrea să nu mai vină,

Mă frământ în fel și chip,
Scoica râde pe nisip,
Vraja ei mă tot domină...
Doamne, fă-o să revină !

Zarea mi se-așează-aproape
Picurând zorii pe pleoape,
Tot privesc până departe,
Nu-i nici ziuă, nu-i nici noapte,

Parcă-o văd în depărtare,
Iar apare, iar dispare
Prind din zbor dulce fior,
O iubesc sau o ador ?